

man den ud igjen, saa vil man sige: Der er Beviset for, at man har betragtet den tilgrændsende Lodbøier som den, der bedst var istand til at bestemme, om hans Eiendom var udsat for Fare. Naar han ikke ansaae den udsat for Fare, saa kunde han ogsaa, da Sikkerheden alene var fremkaldt i Anledning af hans Dødsfald, være besjælet til at borttage deslige Gjenstande, som han maaskee endog kunde synes være de, der udsatte for Fare. Jeg vil sige, at dersom Vis. skulde føre store Steen op i Nærheden af en Dæmning, hvor Søen dog endnu brød paa, saa vilde en Steen medføre en større Fare, end om der var gravet lidt bort, idet nemlig Søen vilde bryde høit derimod, slaae ned mod Dæmningen og frembringe et Hul bagved Stenen. Altsaa vil den, der har en saadan Dæmning og en saadan Forstrand, for den samme Sikkerheds Skyld, som her skal bevirkes, være nødt til at tage Stenen bort, men Grændsen mellem, at han gjør det, fordi han er nødt dertil, og at han gjør det, fordi det er hans Begvemmelighed, er ikke at finde; han graver Sand og han graver Gruus, og naar Andre komme og ville grave Sand og Gruus, saa driver han dem afveien. Naar man vil, at denne Lov virkelig ikke skal blive en Erobring for de Private til ingen reel Nytte for dem, men en Hindring for en Mængde Personer, som hidtilbage i mangfoldige Tilfælde have fundet deels en nyttig Gjenstand, som de behøvede, og deels et Erhverv paa Stranden, saa skal man være meget varsom med de Indbrømmelser, man her ved Loven giver. Jeg skulde ikke atter være fremkommen med det Forslag, som her staaer opført under Nr. 1, naar Loven dog ikke alligevel skulde tilbage til det andet Thing, men da den paa Grund af den Afstemning, som her har fundet Steb, og som jeg haaber, man vil fastholde i den bedre Skikkelse, den vil faae efter Forslaget under Nr. 2, dog maa gaae tilbage til det andet Thing, for der at finde en Bekræftelse eller en Forkastelse — det kommer jo an paa, hvorledes man der opfatter Sagen — har jeg troet det rigtigt ogsaa at foreslaae denne Tilspøining til § 1. Den ubegrændsede Ret for Skjønsmændene — eller Ret til under en Grændse, som i det Hele taget er over-

ordentlig vanskelig at finde — at sige: „Hele Stranden lige ud herfor skal være uantastelig, paa den maa der ikke tages Steen eller graves Sand“ bør man ikke lade bestaae; det er at give for Meget bort for et Formaal, man ikke kender. Man skal ikke saaledes igjennem ubestemte og almindelige Love give sin lovgivende Magt ud af Hænderne for enkelte vigtige Tilfældes Skyld. Der er aldeles ingen Vanskelighed ved — og det er Noget, der finder Steb i langt større Lande end vort — at en privat Mand, hvor han ikke gjennem de bestaaende Politianordninger kan finde den Sikkerhed, han behøver for en eller anden Gjenstand, som trænger til en saadan Sikkerhed, da erholber den ved en særlig Lov; det kan skee her, som det kan skee overalt, og det er den naturlige Wei, men en saadan Fremgangsmaade som denne giver altfor stor Anledning til at sætte de Havet Tilgrændsende istand til at beherske Havet i en vid Strækning til stor Skade for dem, der intet Andet eie end det, de der erhverve ved Anvendelsen af deres Kræfter i det daglige Liv. Jeg skal derfor meget tilraade at holde fast ved den Endring, som er vedtagen ved anden Behandling, i den Form, hvori den her er foreslaaet ved Endringsforslaget under Nr. 2, og naar man holder sig overbevist om, at man vil stemme for det, saa ogsaa at stemme for det under Nr. 1 opførte Forslag, idet man derved giver Loven en ganske simpel og i sig selv for sigen skabelig Begrændsning, thi skulde der findes Noget, som skulde behøve en Sikkring ud over det, der her gives, saa ligger det til ham at oplysse om, hvorfor han behøver den, og angive, i hvilket Omraade han trænger til den.

Indenrigsministeren: Med Hensyn til det under Nr. 1 opførte Endringsforslag kan jeg henholde mig til, hvad jeg har anført under Sagens tidligere Behandling, og som jeg antager har fundet Thingets Bisald, da et lignende Endringsforslag tidligere er blevet forkastet. Det er Umuligheden af at give eensartede Regler for Forhold, der ere saa uendeligt forskjellige som Forholdene langs Kysterne, der har gjort, at man ikke i Loven har kunnet give nogensohmest fast Begrændsning for det